13

ஜெபம்

உபவாசித்தல், 2

வேதாகமம் உபவாசத்தைப் போதிக்கிறது. இது ஒரு மிகச் சிறிய அடிக்குறிப்பாக இராமல், ஆழ்ந்தறிவுள்ள விசுவாசத்தின் எடுத்துரைப்பாக உள்ளது. வேத வசனங்களில் உபவாசத்தைப் பற்றிக் குறைந்தது 78 இடங்களில் காணப்படுகிறது. அவற்றில் 30க்கும் மேற்பட்டவை புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ளதால், உபவாசம் என்பது பழைய ஏற்பாட்டின் நடைமுறை என்பதாக மட்டும் தாழ்த்தப்பட்டு விட முடியாது. நாற்பது நாட்கள் உபவாசமிருந்த மூன்று மனிதர்களும் - இயேசு, மோசே மற்றும் எலியா ஆகியோர் - மறுரூப மலையில் ஒன்றாயிருந்தார்கள் என்பது கவனிக்க மனங்கவருவதாக உள்ளது. பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளபடி, முதலாவது உபவாசமானது மோசேயுடன் வந்தது. தாவீது, நெகேமியா, தானியேல், யூதர்கள், யோவான் ஸ்நானன், இயேசு மற்றும் பவுல் ஆகியோர் உபவாசித்தார்கள். ஆவிக்குரிய வகையில் இவ்வளவு ஆழ்ந்தறிவுள்ள விஷயமானது இந்த நாட்களில் எப்படி இவ்வளவு அதிகமாக தாழ்த்தப்பட முடியும்?

உபவாசம் என்பது சுயத்தை மறுக்கும் நடைமுறையாக உள்ளது. நாம் சுயத்திற்கு அடிபணிதலை மேம்படுத்துகின்றோம். ஒழுங்குமுறை, மறுப்பு, தியாகம் மற்றும் துன்புறுதல் ஆகியவை நவீன மன அமைவுக்கு நேரெதிரான வைகளாக உள்ளன. உபவாசம் என்பது வழக்கமாக உணவின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் உள்ளது. உபவாசத்தில் ஒருவர், ஏதேனின் முதல் உரிமையை - உண்ணுதல் என்பதை - துறக்கின்றார். உபவாசம் என்பது திருமண விஷயத் திலும் முன்னுரிமை வகிக்கலாம் (1 கொரி. 7). ஆபிரகாம், தேவனுடனான தமது உறவில் ஈசாக்கும் கூட இடையிட முடியாது என்பதைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது (ஆதி. 22). உபவாசம் என்பது இந்த நெருக்கமான ஐக்கியத்திற்கு இடையூறாக வரும் எதையும் மறுப்பதாக உள்ளது. உங்களுக்கும் தேவனுக்கும் இடையில் நிற்பது எது? பெற்றிருத்தல் என்பதல்ல ஆனால் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றிருத்தல் என்பதே நமது இன்றைய உலகின் சிக்கலாக/தொந்தரவாக உள்ளது.

மோசேயின் பிரமாணமானது ஒரே ஒரு உபவாசத்தை ... உபவாசத்தின் ஒரு நாளை ... பாவநிவாரண நாளை மட்டுமே கட்டளையிட்டது (லேவி. 23:26-32; எண். 29:7-11). அதற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் [ஜனத்திலிருந்து] அறுப்புண்டு போனார்கள். இதே எண்ணப்போக்கில், யூதர்கள் தங்கள் விடுதலைப் பயணத்தை நினைவுகூருவதற்காக ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் ஒரு வாரத்திற்கு [தங்களை வாழ்விலிருந்து] பின்னிழுத்து கூடாரங்களில்

வாழ்ந்திருக்க வேண்டியிருந்தது. சவுல் அரசரின் இறப்பினிமித்தம் துக்கம் கொண்டாடுவதற்கு இஸ்ரவேலர்கள் ஒரு வாரம் உபவாசித்தார்கள் (1 சாமு. 31:13). இஸ்ரவேலர்களைக் காப்பதற்கு எஸ்தர் உபவாசித்தாள். தானியேல், இறுதி நாளின் தரிசனத்தைக் காண்பதற்கு இயல்புக்கு மீறிய வகையில் உபவாசித்தார். அன்னாள் தனது முதிர்ந்த வயதில் உபவாசித்தாள் (லூக். 2:36-38). முதல் ஊழியப்பணியானது உபவாசத்தில் இருந்தே வெளிவந்தது (அப். 13:1-3). மூப்பர்கள் உபவாசத்துடன் நியமிக்கப்பட்டார் கள் (அப். 14:23). புறஜாதியாரில் இருந்து முதன் முதலாக மனம்மாறிய கொர்நேலியு உபவாசித்தார் (அப். 10). பவுல் அடிக்கடி உபவாசித்தார் (2 கொரி. 6:5; 11:27).

வேத வசனங்களில் உபவாசம் வீணாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏசாயா 58ஐ வாசித்துப் படியுங்கள். தேவன் "நல்ல மற்றும் தீய" உபவாசத் தைப் பற்றிப் போதித்தார். நாம் உபவாசிக்க வேண்டும் என்று இயேசு எதிர் பார்த்தார் என்று காணப்படுகிறது. அவர், "நீங்கள் உபவாசித்தால்" என்று கூறாமல் "நீங்கள் உபவாசிக்கும்போது" என்றே கூறினார் (மத். 6:16). ஆயினு ம் இயேசு, "காட்சிப்படுத்தும் உபவாசத்தைக்" கண்டனம் செய்தார். பரிசேயர்கள் வாரம் இருமுறை உபவாசித்தார்கள் (திங்கள் மற்றும் வியாழக் கிழமைகளில்). லூக்கா 18ஐக் காணவும். சடங்காச்சாரமான உபவாசத்தை இயேசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை, அவற்றை அவர் நடைமுறைப்படுத்தவு மில்லை. அவற்றை அவர் உணர்வுப்பூர்வமாகக் கண்டனம் செய்தார். சுயநீதியான காட்சிப்படுத்துதல்களை இயேசு வெறுத்தார்.

உபவாசத்திற்கான எபிரெய வார்த்தையானது "வாயை மூடுதல்," "துக்கத்தில் ஒருவர் தம்மைத் தாழ்த்துதல்" என்ற நேரடியான அர்த்தம் கொண்டதாகவே உள்ளது. ஆகையால், உபவாசித்தல் என்பது மகிழ்ச்சிக் கானதாக இன்றி துக்கத்திற்கானதாக உள்ளது. இது மனஸ்தாபமாக, அச்சமூட்டும் தேவையாக, நமது சொந்த ஒழுங்குபடுத்துதலாக உள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டில் மனஸ்தாபம் என்பது உபவாசத்தின் கவனக்குவிப்பாக இருந்தது. பாவம், தேவை, மரணம் மற்றும் துன்பம் ஆகியவை உபவாசத் தைத் தூண்டின. புதிய ஏற்பாட்டில் முன்னுரிமை என்பது உபவாசத்தின் கவனக்குவிப்பாக இருந்தது. மனம்போன போக்கின்படி வாழும் இன்றைய நாட்களின் மக்களுக்கு ஒழுங்குபடுத்துதல், உறுதிப்பாடு, தியாகம் கூடத் தேவைப்படுகின்றன. உபவாசம் என்பது ஆவிக்குரிய தன்மையின் மிகவும் ஆழ்ந்தறிவுள்ள வெளிப்பாடாக இருக்கலாம். உபவாசம் என்பது தாழ்மைப் படுத்துகிறது என்பது தெளிவு!

மாபெரும் பாவியான தாவீது, "தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற ஒரு மனிதராகவும்" இருந்தார் (அப். 13:22). அவரது வாழ்வு "ரோஜாமலர்களால் ஆன படுக்கையாக" இருந்ததில்லை. தாவீது உபவாசத்தினால் தம்மையே தாழ்த்தினார் (சங். 35:13). அவர் உபவாசத்தினால் தம்மை ஒழுங்கு படுத்தினார் (சங். 69:10). அவர் தமது உடல் பலவீனமடையும் அளவுக்கு அதிகமாக உபவாசித்தார் (சங். 109:24). தாவீதின் வாழ்வில் கண்ணீரும் அடங்கியிருந்தது. இயேசு கண்ணீரின் மனிதராக இருந்தார் (எபி. 5:7). பவுலின் ஊழியம் கண்ணீரின் மீதுதான் அஸ்திபாரம் இடப்பட்டிருந்தது

(அப். 20:19, 31). "ஆண்டவரே, கண்ணீரின் ஊழியத்தைக் கொண்டு எங்களை ஆசீர்வதியும்."

ஒரு எண்ணப்போக்கானது சரியான செயல்பாட்டிற்குக் காரணமாக லாம். அதே அளவுக்கு, சரியான செயல்பாடானது சரியான எண்ணப் போக்கை மேம்படுத்தலாம். "உங்கள் கால்களில் நிற்கக் கூடியவர்கள் ஆகும்படிக்கு நீங்கள் முழங்கால்படியிடுங்கள்." கடினமான வேளைகள் நம்மை உபவாசிக்கும்படி நிர்ப்பந்தம் செய்யலாம். உபவாசம் என்பது நம்மைக் கடினமான வேளைகளுக்குத் தயார் செய்யலாம். செயல்முறை யின்றி பூரணப்படுதல் இருக்க முடியாது, கஷ்டம் இல்லாமல் ஆதாயம் இருக்க முடியாது. பயணமின்றி பரலோகம் இருக்க முடியாது. நாம் வேதாகம ரீதியான உபவாசத்தைப் பற்றிக் கற்றுக்கொண்டு அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். நாம், ஜெபம் மற்றும் உபவாசம் இன்றி சபை வளர்ச்சியையும் பக்குவப்படுதலையும் பெற முடியாது.

ஜெபிக்கும் வேளைகள்

1 தெசலோனிக்கேயர் 5:17

"இடைவிடாமல் ஜெபம்பண்ணுங்கள்" (1 தெச. 5:17).

வேறு எதையும் செய்யும்படியாகக் கூறும் கட்டளைகளை விட, ஜெபிக்கும்படி கூறும் கட்டளைகள் புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகமாக உள்ளன. வேறு எதைப் பற்றியும் கூறும் வாக்குத்தத்தங்களை விட ஜெபத்தைப் பற்றியவைகள் அதிகமாக உள்ளன. நீங்கள் ஜெபிப்பதினாலேயே ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொள்கின்றீர்கள். ஜெபம் என்பது கிறிஸ்தவர்களின் தனிச்சிறந்த சிலாக்கியமாகவும் பிரதானமான ஊழியமாகவும் உள்ளது. நாம் ஏன் இன்னும் அதிகமாக ஜெபிப்பதில்லை?

(1) நாம் "அதில் சிறந்தவர்களாக" இருப்பதில்லை. ஜெபம் என்பது உதவியற்றவர்களுக்கு மட்டுமானதாக உள்ளது. மற்றவர்கள் "இயல்பாகவே ஜெபிக்கின்றவர்களாக'' இருக்கின்றார்கள், ஆனால் நாம் அவ்வாறு இருப்பதில்லை என்று முடிவு செய்தல் சுலபமானதாக உள்ளது. கேள்வி: "நீங்கள் எவ்வாறு இருக்கின்றீர்கள்?" நான் அடிக்கடி எனது ஜெபங்களைக் கூறுகின்றேன், ஆனால் நான் எப்போதாவது ஜெபித்திருக்கின்றேனா? உங்களைப் பற்றிய விஷயம் என்ன? நீங்கள் உங்கள் கிறிஸ்தவ நடையில் திருப்தியடைந்து இருக்கின்றீர்களா?

(2) நாம் ஜெபிக்கத் திட்டமிடுவதில்லை. நாம் மிகவும் வேலை மும்முரமாய் இருக்கின்றோம். அடிப்படையில், ஜெபம் என்பது கூட்டத்தில் வெளியேற்றப்பட்டுள்ள காரணத்தினால் நாம் ஜெபிப்பது இல்லை. நாம் பதில் அளிக்க மிக ஏராளமான மக்களையும் குணமாக்க ஏராளமான காயங்களையும் கொண்டுள்ளோம். ஆகையால் நமது வலுக்குறைந்த மனங்களில், ஜெபம் என்பது அத்தியாவசியம் உள்ளதாக இன்றி ஒரு ஆடம்பரமானதாக உள்ளது. இந்தக் காரணங்களினால், நாம் தியானங்களில் அல்லது பணிவாழ்விலிருந்து புறம்பே இருக்கின்ற வேளைகளில் மட்டும் ஜெபிக்கின்றோம். ஜெபம் என்பது மலையின்மீது செய்யப்பட வேண்டியதாக இருக்கலாம், ஆனால் அதன் வல்லமையானது தெருக்களுக்கு உரியதாக உள்ளது. நாம் ஜெபிக்கத் திட்டமிட வேண்டும். நாம் ஜெபிக்க ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும். நாம் ஜெபிக்க நேரத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்! ஜெபம் நமது வாழ்வின் மையமாக இருக்க வேண்டும் என்று நாம் அறிகின்றோம், ஆயினும் நாம் அதைச் செய்வதற்கு நேரம் ஒதுக்க மறுத்து விடுகின்றோம். நாம் மரணத்திற்கு ஏதுவான இன்னொரு தவறைச் செய்கின்றோம்: நமது பணிமுறைமைகளை முன்னுரிமைப்படுத்துதல் என்பது ஒரு விஷயமாக உள்ளது (தவறானது); நமது முன்னுரிமைகளைப் பணிமுறைமைப்

படுத்துதல் என்பது இன்னொரு விஷயமாக உள்ளது. நீங்கள் ஜெபிக்க இயலாத அளவுக்கு மிகவும் வேலை மும்முரமாய் இருக்கின்றீர்கள் என்றால், நீங்கள் வேலை மும்முரமானவர்களாகவே இருக்கின்றீர்கள்.

(3) நாம் ஏன் இன்னும் அதிகமாக ஜெபிப்பதில்லை? ஜெபிக்க நேரம் எடுத்துக்கொள்ளுதல் என்பது முதலாவதான, மிகக் கடினமான, மிக அத்தியாவசியமான விஷயமாக உள்ளது! எளியது? ஆம்! சுலபமானது? இல்லை! நீங்கள் அதை எவ்வளவு நன்றாகச் செய்கின்றீர்கள் என்பதல்ல, ஆனால் நீங்கள் செய்கின்றீர்களா இல்லையா என்பதே விஷயமாக உள்ளது. இல்லையெனில், ஜெபம் என்பது சமைப்பதற்கு மாறாக சமையல் புத்தகத்தை வாசிப்பது போன்றதாகிறது. நீங்கள் சமையல் புத்தகத்தை சமைத்து உண்ணுவதில்லை. முதலாவது ஜெபியுங்கள்!

(4) நாம் தேவன் மீது சந்தேகப்படுகின்றோம். நாம், "அவர் உங்கள் ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிப்பார், ஆனால் எனது ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிக்கமாட்டார்" என்று நினைக்கின்றோம். மக்கள், "நான் அதைக் குறித்து ஜெபித்தேன், ஒன்றும் நடைபெறவில்லை'' என்று ஏமாற்றத்துடன் என்னிடம் கூறுகின்றார்கள். "அதைக் குறித்து வழக்கமற்றதாக உள்ளது என்ன?" என்று பதில் அளிக்க நான் கற்றுக் கொண்டேன். நாம் தேவனுக்குப் பதில் அளிப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு மாறாக நாம் தேவன் பதில் அளிக்கும்படி வற்புறுத்துகின்றவர்களாய் இருக்கின்றோம். ஜெபம் வீணாக்கப்படும்போது - தேவனல்ல - மனிதனே பிரச்சனையாக இருக்கின் றான் என்பதை நினைவில் வையுங்கள்.

(5) ஜெபம் என்பது மற்ற யாவும் தோல்வியடைகையில் பயன்படுத்த வேண்டிய "பக்கத்துணை அமைப்பாக" இருப்பதில்லை. ஜெபம் என்பது ஒவ்வொரு தேவைக்குமான அளிப்பாக மற்றும் ஒவ்வொரு பிரச்சனைக்கு மான தீர்வாக உள்ளது. தேவனுடைய வசனம் தனது வேலையைச் செய்யும்; ஜெபம் தனது வேலையைச் செய்யும். நான் ஒரு "சிறுவயதுப் பிரசங்கியா ராக" இருந்தபோது, "கிறிஸ்து இன்றி என்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது" (யோவா. 15:1-11) என்ற சொற்றொடருடன் என்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்ள இயலாதிருந்தேன். இப்போது நான் ஒரு முதிய பிரசங் கியாராக இருக்கிற இந்த வேளையில் இது எனது எல்லாமுமாக உள்ளது. இளம் பிரசங்கியார்களுக்கு விரிவுரையாற்றுகையில், நான் அவர்களிடம் வேதாகமத்தில் ''சாதனை'' யைக் கண்ணோக்குமாறு அறைகூவல் விடுக்கிறேன். இது அங்கு இருப்பதில்லை. "கிறிஸ்து இல்லாமல் நான் ஒன்றுமில்லை" என்பதை ஒருவர் கற்றுக்கொள்ளும் நாள் அவருக்கு ஒரு மாபெரும் நாளாகிறது.

ஒரு நேரம்

வேதாகமத்தின் மாபெரும் மனிதர்கள் ஜெபத்தின் மனிதர்களாகவே இருந்தார்கள். பாபிலோனில் தானியேல் தமது ஜன்னல்கள் எருசலேமை நோக்கித் திறந்திருக்க, அன்றாடம் மூன்று வேளைகள் மண்டியிட்டு, நன்றியுடன் ஜெபித்தார் (தானி. 6:10). சிங்கங்கள் அவரைத் தொடவும்

மறுத்து விட்டன! தாவீது அன்றாடம் மூன்று வேளைகள் - அந்தி, சந்தி, மத்தியானம் - ஜெபித்தார் (சங். 55:17; 5:3). நெகேமியா எருசலேமுக்காக விடாது ஜெபித்தார். மோசே ஆசரிப்புக் கூடாரத்தினுள் சென்று ஜெபிக்கத் தயார் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில், இஸ்ரவேல் முழுவதும் கவனித்திருந்தார்கள் (யாத். 33:8). இயேசு அதிகாலையில் ஜெபித்தார் (மாற். 1:35), அப்போஸ்தலர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முன்பு இரா முழுவதும் ஜெபித்தார் (லூக். 10:12-16), மற்றும் பன்னிருவர் மத்தியிலும் ஜெபித்தார் (லூக். 11:1). பேதுரு மத்தியான வேளையில் ஜெபித்தார் (அப். 10:9). பவுல் பிரிந்து செல்லும் வேளையில் எபேசு நகர மூப்பர்களுடன் ஜெபித்தார் (அப். 20:36). அங்கு அவரது ஊழியமானது ஜெபங்களும் கண்ணீருமாயிருந்தது. "சபை கூடிய இடமானது" ஜெபத்தினால் அசைக்கப்பட்டது (அப். 4:31). எல்லா இடங்களிலும் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று பவுல் கட்டளையிட்டார் (1 தீமோ. 2:8). பவுலின் குழுவினர் இரவும் பகலும் ஜெபித்தார்கள் (1 தெச. 3:10).

நாம் ஒரு நேரத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்! மார்ட்டின் லூத்தர் என்பவர், "ஜெபம் என்பது காலையில் எனது முதல் வேலையாகவும், இரவில் எனது கடைசி வேலையாகவும் உள்ளது" என்று கூறினார். ஜெபம் என்பது ஒரு நாளின் திறவுகோலாகவும், ஒரு இரவின் பூட்டாகவும் உள்ளது. லூத்தர், "ஜெபம் நேரத்தைச் சேமிக்கிறது" என்றும் கூறினார்.

நான் எனது நேரத்திலும் எனது நிபந்தனைகளிலும் மட்டுமே ஜெபிக்கின்றேன் என்பது, ஜெபத்தின் எனது பெரிய தவறாக உள்ளது. இது இடர்ப்பாடுமிகுந்த பிரச்சனையாக உள்ளது. நாம் தேவனுடைய நேரத்திலும் நிபந்தனைகளிலும் மட்டுமே ஜெபிக்க முடியும்! தேவன் இரண்டாவது இடத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார். அவர் நமது துணுக்குகளை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார். நமது பணி மும்முரமான அட்டவணைகள் தேவனை வெளியேற்றிவிடுகின்றன. நம்மில் பலர், "ஓடிக் கொண்டே ஜெபிக்க" விரும்புகின்றோம். இதுவும் கூட தோல்வியடைகிறது. எந்த ஒரு விஷயமும் "ஓடிக்கொண்டே" சரியாகச் செய்யப்பட முடியாது. கிறிஸ்தவத்தின் திறவுகோல் உட்பொருளாக இருப்பது நேரம் என்பதேயாகும் - எஞ்சியுள்ள நேரமோ, எறியப்பட்ட நேரமோ அல்ல ஆனால் தரம் மிகுந்த நேரமாக உள்ளது. புரிந்து உணர்ந்துகொள்ள, தியானிக்க, சிந்திக்க, பயபக்தி செலுத்த நேரம் - அவசரமற்ற, இடையூறற்ற நேரம்! நீங்கள் ஒரு ஆந்தையாக இருக்கலாம்; நீங்கள் ஒரு சேவலாக இருக்கலாம். நீங்கள் என்னவாக இருந்தாலும், ஒரு நேரத்தை ஒதுக்கி, அதைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள். ஜெபம் என்பது தர்க்கரீதியாக வெளியேற்றப்படுவதாக இருப்பதில்லை; இது பல பணிகளினால் சூழப்பட்டு வெளியேற்றப்படுகிறது. அதே வேளையில், அதிகாலையில் சீக்கிரம் எழுந்துகொள்ளுதலின் இரகசியம் என்னவென்றால் இரவில் சீக்கிரம் படுக்கைக்குச் செல்லுதலாக இருக்கிறது. "எழுந்துகொள்ள முடியாத" ஒரு நபர் ஒருக்காலும் வெற்றிடைய மாட்டார்!

ஜெப வாழ்வைத் தொடங்குதல் என்பது மட்டும் கடினமானதாக இருப்பதில்லை; அதைத் தொடருதல் என்பது அதை விடக் கடினமானதாக உள்ளது. நாம் தொடங்குகின்றோம், ஆனால் நமது அன்றாடப் பணிகளி

னால் நாம் கீழே தள்ளப்பட்டு, [ஜெபவாழ்வை விட்டு] வெளியேறி விடுகின்றோம். நாம் இடைவிடாமல் உண்ணுகின்றோம்; நாம் இடைவிடா மல் ஜெபிக்க வேண்டும். வாழ்வின் மென்மையான காலங்களில் இடை விடாது சீராகச் செய்யும் ஜெபமானது, ஒருவரை [வாழ்வின்] புயல்களுக்குத் தயார் செய்கிறது. புயலுக்கு முன்னால் நீங்கள் ஜெபித்திரா விட்டால், புயலின் (துன்பத்தின்) போது ஜெபித்தல் என்பது மிகவும் தாமதமாகி விடும். ஜெபிக்க உங்களுக்கு ஜெபம் தேவைப்படும் வரையிலும் நீங்கள் காத்திருக்காதீர்கள்! ஜெபம், ஒரு [அன்றாட] பழக்கமாக இருக்க வேண்டும் - ஆனால் அது ஒருபோதும் ஒரு பழக்கவழக்கமாகி விடக் கூடாது.

தாவீது அன்றாடம் ஏழுமுறை தேவனைத் துதித்தார் (சங். 119:164). அவர் நேர்ப்பொருளில் "நாள் முழுவதிலும்" ஜெபித்தார். ஒரு நாளை தேவனுடன் தொடங்குங்கள், துதி இடைவேளைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், பின்பு அந்த நாளை தேவனுடன் முடியுங்கள். நண்பர்கள் நேரம் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள்; ஜெபம் நேரம் எடுத்துக் கொள்ளு கிறது. நீங்கள் இரவு முழுவதும் ஜெபித்திருக்கின்றீர்களா? ஒரு மணி நேரம்? அன்றாடம்? கேள்வி: நீங்கள் எப்படியிருக்கின்றீர்கள்? ஜெபத்தில் செலவிடப்படும் நாட்கள் என்பவை தற்செயலாக நேரிடுவதில்லை. அவைகள் நேரிடச் செய்யுங்கள். உண்மையான ஜெபம் என்பது நாம் மண்டியிடும்போது தொடங்குவதோ அல்லது எழும்போது ஒழிவதோ இல்லை. முதலாவது ஜெபியுங்கள்!

ஒரு இடம்

ஜெபம் என்பது ஒரு நேரத்தையும் ஒரு இடத்தையும் வேண்டிக் கேட்கிறது. இயேசு கெத்செமனேயைக் கொண்டிருந்தார். அவர் மலைகளைப் பயன்படுத்தினார். அவர் ஒரு "ஜெப உள்வீட்டை" (மத். 6:6)க் கட்டளையிட்டார். வீட்டின் அறைகள் சமீபத்தில் தான் வசதியான காற்றோட்டம் கொண்டவைகளாக ஆயின. இயேசுவின் காலத்தில் இருந்த ஒரு அறை வீடுகள் இவ்வித வசதி எதையும் கொண்டிருந்தது இல்லை. யூத ஆண் ஒரு சால்வையை அணிந்திருந்தார் (ஒரு ஜெப சால்வை). (எண். 15:37-41ஐக் காணவும்.) ஒரு யூதர் தனிமையிலிருக்கத் தமது தலையை ஒரு முக்காடு கொண்டு மூடிக் கொள்ள மட்டுமே முடிந்தது - அது ஒரு "ஜெப உள்ளறையாக" இருந்தது. இங்கிலாந்தில் வெஸ்லி பாய்ஸ் என்ற (பத்தொன்பது) பையன்களின் தாய் ஜெபிப்பதற்கு தினமும் சற்று நேரம் ஒதுக்கினாளென்று வரலாறு கூறுகிறது. அந்தத் தாய் தனது நாற்காலியில் அமர்ந்து, தனது மேலாக்குத்துணியை தனது தலையின் மீது இழுத்து விட்டுக் கொள்வாள், பின்பு ஜெபிப்பாள். இந்த வேளையை ஆழ்ந்தறிவுடன் மதிக்கும்படி அவளது பிள்ளைகள் வளர்க்கப்பட்டார்கள். நமக்கு ஒரு நேரமும் ஒரு இடமும் இல்லாவிட்டால் நாம் ஜெபிக்க மாட்டோம். நாத்தான்வேல் ஒரு "அத்திமரத்தையே" சாத்தியமான வகையில் கொண்டிருந்தார் (யோவா. 1:48). "அமைதியான நேரம்" என்பது "அமைதியான இடத்தை" வேண்டுகிறது. நேரத்திலும் மற்றும் இடத்திலும்

ஒரு முறைமையைக் கொண்டிருங்கள் - ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம். "எல்லா இடங்களிலும் ஜெபித்தல்" என்பது "எங்குமே ஜெபிப்பதில்லை" என்பதாக சுலபமாக மாறிவிடுகிறது. "எந்த நேரத்திலும் ஜெபித்தல்" என்பது "எப்போதுமே ஜெபிப்பதில்லை" என்பதாக சுலபமாக மாறிவிடுகிறது. நாம் இதைச் செய்ய விரும்ப வேண்டும்; நாம் இதைச் செய்யத் தீர்மானிக்க வேண்டும்; பின்பு நாம் இதைச் செய்ய வேண்டும். நாம் ஜெபிக்கவில்லையென்றால், நாம் உண்மையில் அதைச்செய்ய தீர்மானிக்கவில்லை என்று எல்லா நேர்மையும் முடிவு செய்கிறது. பலர் தங்களின் மும்முரமான பணி முறைமையானது ஜெபிக்க நேரம் அனுமதிப்ப தில்லை என்பதில் நிறைவடைகின்றார்கள். எவராவது ஒருவர் தாம் வேலை செய்ய முடியாத அளவு அதிகம் ஜெபித்ததாக நீங்கள் கேள்விப்பட்டு இருக்கின்றீர்களா? ஜெபம் என்பது ஒருவர் செய்யக்கூடிய மிகவும் நடைமுறைக்கு உகந்த விஷயமாக உள்ளது.

ஜெபிப்பதற்கு ஒரு இடத்தைக் கொண்டிருத்தல் என்பது அந்த இடத்தை நமக்குப் "பரிசுத்தமாக்குகின்றது." நமது ஆதாயம் நிறைந்த உலகத்தில் ஒரு சில விஷயங்களே "பரிசுத்தமானவைகளாக" உள்ளன. நாம் "பரிசுத்த வேளைகளையும்" மற்றும் "பரிசுத்த இடங்களையும்" ஏற்படுத்த வேண்டும். தேவன் எஞ்சியுள்ள நேரங்களுக்கு அல்ல, முக்கியமான நேரங்களுக்கே பாத்திரராக உள்ளார். தேவன் ஒரு ஞானமான இடத்தை வேண்டுகின்றார். அப்படிப்பட்ட ஒரு இடத்தைக் கண்டறியுங்கள். நான் எனது காரில் இருந்தபடி ஜெபிப்பதை விரும்புகின்றேன். நான் மிகவும் அதிகமாகப் பயணம் செய்வதால், ஆகாயவிமானங்களும், தங்கும் விடுதி களும் ஜெபிப்பதற்கு மிகவும் மேன்மையான இடங்களாக உள்ளன. ஆயினு ம், நான் எனது வீட்டையே மிகவும் விரும்புகின்றேன். ஜெபம் என்பது மரணத்திற்கு ஒரு ஒத்திகையாக உள்ளது. இது சுயவிருப்பத்திற்கு மரித்தலாக, "தேவனாக விளையாடுதலாக" உள்ளது. நாம் ஜெபிக்கும்போது, நாம் காலத்திற்கு, விருப்பங்களுக்கு, நமது முரட்டுத்தனமான சித்தத்திற்கு மரிக்கின்றோம். ஜெபித்தல் என்பதே நாம் எந்த நாளிலும் செய்யக்கூடிய மிக முக்கியமான விஷயமாக உள்ளது.

உடல் அமைவு

உடல் அமைவு என்பது ஜெபத்தில் முக்கிய கூறாக இருப்பதில்லை, ஆனால் இது ஒரு முக்கியமான பணிப்பொறுப்பை ஆற்றுகிறது. தேவனு டைய மனிதர்கள் முழந்தாள்படியிட்டார்கள், தங்கள் முகங்குப்புற விழுந்தார்கள், தங்கள் தலைகளைத் தாழ்த்திப் பணிந்துகொண்டார்கள், பயந்து நடுங்கினார்கள், நின்றார்கள், பரிசுத்த கரங்களை உயர்த்தினார்கள். இயேசு இவற்றில் பெரும்பாலானவற்றைச் செய்தார். உடல் அமைவு என்பது ஜெபத்தின் எண்ணப்போக்கிற்கு உதவி அதை அறிவிக்கிறது; எண்ணப்போக்கு உடல் அமைவைத் தீர்மானிக்கிறது. மண்டியிடுதல் என்பது கீழ்ப்படிதலாக உள்ளது ... நிற்குதல் என்பது மகிழ்ச்சியாக உள்ளது. மனிதர்கள் பரிசுத்தமான கரங்களை உயர்த்தி ஜெபித்தார்கள் (1 தீமோ. 2:8).

வெறுமனே கரங்களை உயர்த்துதல் அல்ல ஆனால் "பரிசுத்தமான" என்பதன் மீதே வலியுறுத்துதல் உள்ளது. ஒப்புவமையில், இது பரிசுத்தமான வாழ்வில் இருந்தே உண்மையான ஜெபம் வருகிறது என்று அர்த்தப்படுகிறது. ஒருவேளை பலர் ''தளர்வான நிலையில் இருக்கின்றார்கள்.'' நமது பிள்ளைகள் தலைகளைத் தாழ்த்தி கண்களை மூட வேண்டும் என்று நாம் கற்றுத் தருகின்றோம். எல்லா மனிதர்களும் ஜெபத்தில் முழந்தாளிடுகிற "ஆமென் மூலைகளை" தங்கள் கட்டிடங்களில் சபைகள் கொண்டுள்ளன. மோசேயிடத்தில் தேவன், "உன் கால்களில் இருக்கிற பாதரட்சையைக் கழற்றிப்போடு; நீ நிற்கிற இடம் பரிசுத்த பூமி" என்றார் (யாத். 3:5).

உடல் அமைவு என்பது தனது இடத்தைக் கொண்டுள்ளது! இது, யார் ''முதலாளியாக'' இருக்கிறார் என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. இது ஜெபத்தில், ஜெபித்தலுக்கு மாறாக, "பிரசங்கித்தல்" என்பதிலிருந்து நம்மைக் காக்கலாம். இது கவனம் விலகுதலை நீக்கிப்போடுகிறது. நாம் நமது முழங்கால்களில் இருக்கும்போது, மாபெரும் இரண்டு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்த முடியும்: (1) ஜெபம் மற்றும் (2) மேல் துண்டு.

உடல் அமைவு என்பது உடலை உள்ளடக்குகிறது. நின்று சிந்தியுங்கள். உடல் என்பது நாம் தேவனுக்குத் தரக்கூடிய கடைசிப் பொருளாக உள்ளது. நாம் ஆத்துமாவைப் பற்றியும், ஆவியைப் பற்றியும் பேசுகின்றோம். நாம் உடலை உதாசீனப்படுத்தி விடுகின்றோம். இது மிகவும் அற்ப முக்கியத் துவம் கொண்டது என்று நாம் நினைக்கின்றோம். உடல் அமைவு என்பது வசதிக் குறைவை ஏற்படுத்துகிறது, மற்றும் தாழ்மைப்படுத்துகிறது. யார் "தமது முழுங்கால்களை (தரையில்) இடித்துக்கொள்ள" விரும்புவார்கள்? யார் "ஜெப உள்அறையில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருக்க" விரும்புவார்கள்? உடல் என்பது இயேசு வெற்றிகொள்ள நாம் அனுமதிக்கின்ற கடைசிக் கோட்டையாக இருக்கலாம். நீங்கள் உங்கள் உடல்மீதான உரிமை ஆணையைத் தேவனுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றீர்களா?

முன்னேற்பாடு

வேதாகமத்தின் மாபெரும் மனிதர்கள் ஜெபத்திற்கான நேரங்கள், இடங்கள் மற்றும் காரணங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தார்கள். பவுல் தமது ''முள்ளை'' கொண்டிருந்தார். இயேசு தமது ''பாத்திரத்தை'' கொண்டிருந்தார். மோசே, பாவம் நிறைந்த தமது இனத்தவரைக் கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் அல்லது அர்த்தமற்ற ஜெபங்களினால் சபைகள் அசைவற்றுக் கிடக்கின்றன மற்றும் சகோதரர்கள் மரித்த நிலையில் இருக்கின்றார்கள். ஜெபத்தை மீட்டுக்கொள்ளுங்கள், அப்போது நீங்கள் சபையை மீட்டுக்கொள்வீர்கள்! கூறுவதற்கு உங்களிடம் ஒன்றுமில்லை யென்றால், ஒன்றும் கூறாதீர்கள்! கவனிக்க ஒரு காலமுண்டு, அசையா திருக்க ஒரு காலமுண்டு, அமைதியாயிருக்க ஒரு காலமுண்டு. கவனித்தலைக் காட்டிலும் பேசுதல் சுலபமானதாக உள்ளது; அமைதியாயிருத்தலைக் காட்டிலும் பேசுதல் சுலபமானதாக உள்ளது. ஜெபத்திற்கு ஒரு [பருவ] காலத்தைக் கொண்டிருங்கள். நீங்கள் ஒன்றுமின்மையைக் குறி வைத்தீர்கள்

என்றால், அதையே பெறுவீர்கள். ஜெபத்திற்கு ஒரு குறிக்கோளும் ஒரு நோக்கமும் இருக்க வேண்டும். உடனடி/தானே தோன்றும் ஜெபம் என்பது மகிழ்வானதாக இருக்கலாம், ஆனால் இது மிக அரிதாகவே நிலைத்திருப்ப தாக உள்ளது. பரவசநிலை என்பது மிதம் மிஞ்சி மதிப்பிடப்படுகிறது. ஜெபிக்க மிகவும் கடினமாயிருக்கும்போது, மிகவும் கடினமாய் ஜெபியுங்கள்.

ஒரு பட்டியலை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். நாம் ஏன் இதைச் செய்யாதிருக்கின்றோம்? நாம் பிரசங்கங்கள், வகுப்புகள் முதலியன வற்றிற்கு ஏராளமான குறிப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றோம். நாம் சுகவீனமாக இருக்கும்போது, மருத்துவரிடத்தில் கேட்க வேண்டிய கேள்விகள் எல்லாவற்றையும் எழுதி வைத்துக் கொள்ளுகின்றோம். நாம் சிலவற்றை மறந்து விட விரும்புவதில்லை. என்றால், தேவனுடன் பேசும் போது நாம் எழுதப்பட்ட பட்டியல் ஒன்றைக் கொண்டிருப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? பிள்ளைத்தனமான வேண்டுகோள்கள் அந்தப் பட்டிய லில் எழுதப்பட்டிருக்காது! ஒரு பட்டியலை ஏற்படுத்துங்கள்! பின்பு அந்தப் பட்டியலை வாசியுங்கள். தாவீதின் சங்கீதங்களை வாசியுங்கள். இது யூதர்களின் பாடல்களாக மட்டுமின்றி, யூதர்களின் ஜெப புத்தகமாகவும் இருந்தது. தாவீது "தமது பட்டியலை" தேவனிடத்திற்கு எடுத்துச் சென்றார். சங்கீதங்களின் புத்தகம் "ஜெபத்தின் மிகச் சிறந்த பள்ளியாக" உள்ளது. ஒரு மாபெரும் பிரசங்கியாரிடத்தில், அவர் அவ்வளவு அதிகமாய்ச் சாதிக்க முடிந்தது எவ்வாறு என்று கேட்கப்பட்டது. "எனது ஜெபப் பட்டியல்" என்பதே அவரது எளிய பதிலாக இருந்தது. பொருட்படுத்தப்பட வேண்டியதாயிருந்த விஷயங்கள் அந்தப் பட்டியலில் இடப்பட்டன.

வயது [முதிர்தல்] என்பது ஜெபத்தை சுலபமாக்கி விடுவதில்லை. இருபத்து மூன்றாம் வயதில் கிறிஸ்துவுக்கென்று வாழ்ந்திருந்ததைக் காட்டிலும் அறுபத்து மூன்றாம் வயதில் கிறிஸ்துவுக்கென்று வாழுதல் என்பது சுலபமானதாக இருப்பதில்லை. இடம் என்பதும் கூட ஜெபம் செய்வதை சுலபமானதாக்குவதில்லை. நீங்கள் தமிழ் நாட்டின், சென்னை நகரில் [அல்லது உங்கள் ஊரில்] ஜெபிப்பதில்லை என்றால், அநேகமாக நீங்கள் ஆந்திராவின் ஹைதராபாத் நகரிலும் ஜெபிக்க மாட்டீர்கள். பிரசங்கியாராக இருத்தல் என்பதும்கூட, ஜெபத்தை மிகவும் சுலபமானதாக ஆக்குவது இல்லை! ஜெபிப்பதற்கு சுலபமான வேளை ஒன்று ஒருபோதும் இருப்பதில்லை!

பவுலின் ஜெப வாழ்வு

பவுல் சாலையில் இறங்கி நடந்து வந்தால், அவரை நாம் அடையாளம் கண்டுகொள்ள மாட்டோம். நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் பவுல், சாதனையை, வெற்றியை, ஊழியங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றார். ஜெபமே பவுலின் வல்லமையாக இருந்தது. "இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்." பவுல் தாம் பிரசங்கித்ததை நடைமுறைப்படுத்தினார். அவரது ஜெபங்கள் தேவனுடனான அவரது உறவுமுறையின் மீது ஆதிக்கம்

செலுத்தின. பவுலின் ஜெபங்கள் சகோதரர்களுடனான அவரது உறவு முறையின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தின. அவர் சகோதரர்களுக்காக ஜெபித்தார்; அவருக்கான அவர்களின் ஜெபங்களை அவர் மிகவும் விரும்பினார்.

நமது ஜெப அட்டவணைகள் அவருடையது போலிருக்குமா அல்லது பலசரக்குப் பட்டியல் போலக் காணப்படுமா? எபேசியர் 3:14-21 பின்வருமாறு கூறுகிறது:

> இதினிமித்தம் நான் பரலோகத்திலும் பூலோகத்திலுமுள்ள முழுக் குடும்பத்துக்கும் நாமகாரணராகிய, நம்முடைய கர்த்தராயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய பிதாவை நோக்கி முழங்கால்படியிட்டு, நீங்கள் அவருடைய ஆவியினாலே உள்ளான மனுஷனில் வல்லமை யாய்ப் பலப்படவும், விசுவாசத்தினாலே கிறிஸ்து உங்கள் இருதயங் களில் வாசமாயிருக்கவும், நீங்கள் அன்பிலே வேரூன்றி, நிலை பெற்றவர்களாகி, சகல பரிசுத்தவான்களோடுங்கூடக் கிறிஸ்துவினு டைய அன்பின் அகலமும், நீளமும், ஆழமும், உயரமும் இன்னதென்று உணர்ந்து, அறிவுக்கெட்டாத அந்த அன்பை அறிந்துகொள்ள வல்லவர் களாகவும், தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நிறையப்படவும், அவர் தமது மகிமையினுடைய ஐசுவரியத்தின்படியே, உங்களுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.
>
> நாம் வேண்டிக்கொள்ளுகிறதற்கும் நினைக்கிறதற்கும் மிகவும் அதிகமாய் நமக்குள்ளே கிரியைசெய்கிற வல்லமையின்படியே, நமக்குச் செய்ய வல்லவராகிய அவருக்கு, சபையிலே கிறிஸ்து இயேசு வின் மூலமாய்த் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் சதாகாலங்களிலும் மகிமை உண்டாவதாக. ஆமென்.

இந்த ஜெபத்தை ஆழ்ந்தறிவுடன் படியுங்கள். இது நாம் வழக்கமாக ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கேட்கும் ஜெபங்களைப் போல் ஒலிப்பதில்லை. பவுல் தேவனை அறிந்துகொள்ள, இடர்ப்பாடான சத்தியங்களை உணர்ந்து கொள்ள விரும்பினார். அவர், (1) ஆவியானவரால் உள்ளாகப் பெலமடை யும்படி, (2) நமது இருதயங்களில் விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துவைப் பெற்றிருக்கும்படி, (3) கிறிஸ்துவின் அன்பை உணர்ந்து அறிந்துகொள்ளும் படி, மற்றும் (4) தேவனால் நிறையப் பெற்றிருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

"ஆண்டவரே, நான் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளுவதில்லை. நான் உம்மை நம்புகின்றேன். விசுவாசத்துடன் ஜெபிக்க எனக்குப் போதியும்."